

בש"פ 4176/16 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 4176/16

כבוד השופט ח' מלצר
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

פלוני

המשיב:

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין
הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

עו"ד שאול כהן

בשם המבקשת:

עו"ד גימן דימיטרי

בשם המשיב:

החלטה

1. לפני בקשה ראשונה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), שימנו החל מתאריך 08.06.2016, או עד למתן פסק דין ב-תפ"ח 14633-09-15 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

להלן אביא הנתונים העיקריים הצריכים לעניין.

כתב האישום

2. בתאריך 08.09.2015 הוגש כנגד המשיב כתב אישום, הכולל שני אישומים, שמייחסים לו את העבירות הבאות: ניסיון רצח (עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)), ותקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין).

3. על פי עובדות האישום הראשון, אשר יתוארו בקצרה, המשיב והמתלוננת היו בני זוג במשך תקופה של חצי שנה עד לתאריך 14.02.2014, ולאחר מכן נשארו בקשר. בתאריך 15.08.2015, בשעות הערב, המשיב נפגש עם המתלוננת בסמוך לביתו, כשהוא לבוש בבגדים ארוכים, עטוי בכפפות ומצויד בסכין יפנית, אותה החביא מאחורי גבו.

לפי הנטען בכתב האישום, השניים ניהלו שיחה, אשר במהלכה המשיב הוביל את המתלוננת לפינה מבודדת בגן. בשלב זה, התעורר חשדה של המתלוננת כי בכוונת המשיב לפגוע בה, והיא שאלה אותו, לפי הנטען, האם הוא מתכוון לפגוע בה או להרוג אותה – והמשיב ענה לה כי הוא יכול לקבור אותה פה. לאחר חילופי דברים בין המשיב למתלוננת, המשיב תפס בחזקה את צווארה של המתלוננת, הוציא את הסכין היפנית שברשותו והחל לדקור את המתלוננת בבטנה, והרים את סנטרה באמצעות ידו השמאלית וחתך את צווארה. המתלוננת נפלה לקרקע והמשיב המשיך לדקור אותה דקירות רבות בפלג גופה העליון וכן ביצע חתכים בצווארה ובלסתה של המתלוננת.

בהמשך, המשיב עזב את מקום האירוע למספר דקות ואז שב אל המתלוננת שאמרה לו כי אינה יכולה לזוז. המשיב אמר לה שהוא יזמין אמבולנס, אך לא עשה כן ועזב את המקום כשהוא מותיר את המתלוננת שוכבת ללא תזוזה, פצועה ומדממת ואף איים על המתלוננת לבל תספר דבר. בשארית כוחותיה, המתלוננת הצליחה לצאת מן הגן בזחילה ולאחר מכן בהליכה, ולהזעיק עזרה.

בכתב האישום נטען כי כתוצאה ממעשיו של המשיב נגרמו למתלוננת הפגיעות הבאות: דקירה חודרת בבטנה, ארבע דקירות בגב מימין, שתי דקירות בגב שמאלי, דקירה במותן ימין ושלוש דקירות בחזה הימני. המתלוננת סבלה, בין היתר, מדימום בחלל הבטן, קרעים בכבד והיא נזקקה לכריתת אפנדיציט. כן נגרמו למתלוננת שלושה חתכים ארוכים שטחיים בצוואר ושני חתכים בלסת.

4. על פי עובדות האישום השני, אשר קדם בזמנו לאישום הראשון, המשיב והמתלוננת חיו יחדיו בדירה ששכרו במשותף. בתאריך 14.02.2014, בשעות הערב, בין המשיב למתלוננת התפתח ויכוח שבגדרו המשיב דרש מהמתלוננת שתמסור לו את המפתחות לדירתם, ומשזו סירבה – המשיב תקף את המתלוננת, בכך שדחף אותה מעל המיטה, התיישב עליה והחל לחנוק אותה. בהמשך, מששבה המתלוננת וסירבה לדרישתו של המשיב למסור לו את מפתחות הדירה – המשיב הפיל את המתלוננת וריתק אותה לרצפה. לפי הנטען בכתב האישום, המתלוננת המשיכה להתנגד, ובתגובה המשיב לפת את צווארה ומשך ראשה לאחור. המתלוננת נשכה את ידו של הנאשם, והלה דפק את ראשה ברצפה והחל לנשוך אותה בכתפה ובידה הימנית, תוך כדי שהמתלוננת נושכת את המשיב בחזרה על מנת שיחדול ממעשיו. כתוצאה ממעשיו המשיב נגרמו למתלוננת חבלות במצח, בגב וביד.

הליכי המעצר

5. בד בבד עם הגשת כתב האישום, המבקשת הגישה לבית המשפט המחוזי הנכבד בקשה להורות על מעצרו של

המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. במסגרת זו המבקשת טענה לראיות לכאורה, הכוללות, בין היתר, את הודעותיה של המתלוננת, תעודות רפואיות המתעדות את הפגיעה במתלוננת, עדות שליח שעבר בסמוך למקום האירוע וראה את המתלוננת פצועה על הכביש, ועוד. כן נטען בבקשה, כי כנגד המשיב קמה עילת מעצר סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים, נוכח העבירות בהן הוא מואשם, ובשים לב לכך כי קיים יסוד סביר לחשש שהמשיב יסכן את בטחונה של המתלוננת באם ישוחרר. עוד צוין בבקשה כי התנהגותו האלימה של המשיב, אשר בוצעה ללא סיבה נראית לעין, מלמדת גם על מסוכנות כלפי כולי עלמא.

6. בתאריך 08.09.2015, בא-כוח המשיב ביקש לדחות את הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים כדי ללמוד את חומר הראיות בתיק, ונתן את הסכמתו להארכת מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת. בהתאם לכך, בית המשפט המחוזי הנכבד הורה לעצור את המשיב עד למתן החלטה אחרת, ודחה את הדיון לתאריך 17.09.2015.

7. בתאריך 17.09.2015 התקיים דיון בבקשת המעצר בפני בית המשפט המחוזי הנכבד. בא-כוח המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה וביקש לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בבית אמו של המשיב ובן זוגה. מנגד, בא-כוח המבקשת ציינה כי אמו של המשיב היתה חשודה בשיבוש הליכים עקב סירובה להכניס את השוטרים, עת באו לחפש את המשיב לצורך חקירה, וכי בן זוגה הוא עד תביעה בתיק. בא-כוח המבקשת ציינה בנוסף, כי המתלוננת גרה באותה עיר בה מוצעת החלופה. בית המשפט דחה את מתן החלטתו ליום 08.10.2015.

8. בתאריך 08.10.2015, בית המשפט המחוזי הנכבד (כב' השופט י' ליפשיץ) הורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. בית המשפט המחוזי הנכבד סבר כי שילוב הנתונים בתיק, אלה הנוגעים לאירוע ואשר מקימים עילת מעצר ברמה גבוהה, ואלה הנוגעים לחלופה שהוצעה – מובילים למסקנה כי לא קיימת חלופה שיכולה לאיין את מסוכנותו של המשיב אשר נשקפת למתלוננת ולציבור בכלל. כן צוין כי קיים חשש להשפעה על עדים וכן ישנו חשש שהמשיב ימלט מן הדין לנוכח העונש הצפוי באם יורשע.

9. בתאריך 12.11.2015, בא-כוח המשיב הגיש בקשה לעיון חוזר בה טען, בין היתר, כי המבקשת נקטה, לשיטתו, בדרך של "הסתרת דברים והעלמת ראיות מהותיות, אשר היו עלולים להשפיע על החלטת בית המשפט". בית המשפט מהחוזי הנכבד קבע דיון לשמיעת הבקשה לתאריך 30.11.2015.

10. בתאריך 30.11.2015, התקיים הדיון בבקשה לעיון חוזר. נוכח טענות חדשות שהעלה בא-כוח של המשיב במהלך הדיון, אשר לא נכללו בבקשתו הכתובה – בית המשפט המחוזי הנכבד הורה כי בא-כוח המשיב יעדכן את בקשתו, והדיון בבקשה נדחה לתאריך 17.12.2015.

11. בתאריך 07.12.2015 בא-כוח המשיב הגיש בקשה מעודכנת לעיון חוזר – בה חזר על טענותיו לעניין הראיות וכן טען למחדלי חקירה.

12. בתאריך 17.12.2015 התקיים דיון בבקשה המעודכנת לעיון חוזר. בא-כוח המשיב חזר על טענותיו שבכתב ובנוסף הודיע כי קיימת חלופת מעצר נוספת וביקש כי החלופה המוצעת תיבחן על-ידי שירות המבחן. בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את טענתו של המשיב באשר לאי מסירת חומרים והסתרת מידע וקבע כי "אין לדבר אחיזה

במציאות". לגופם של דברים, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי אין בטענותיו של המשיב כדי להביא לשינוי מהקביעה כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו. באשר לחלופה שהוצעה, נקבע כי בנסיבות העניין אין מקום לבחון חלופת מעצר כל עוד המתלוננת טרם סיימה להעיד, ואולם "לאחר עדות המתלוננת, אשקול הכנת תסקיר וכמובן שהצדדים יוכלו לשוב ולטעון" (עם זאת, הדבר לא התבקש לאחר מכן).

הדיון בתיק העיקרי

13. בתאריך 24.09.2015, התקיימה הקראה של כתב האישום, והמשיב כפר במיוחס לו. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע דיון תזכורת לתאריך 14.10.2015.

14. בתאריך 14.10.2015 התקיים דיון תזכורת, ובית המשפט המחוזי הנכבד קבע דיון מקדמי לתאריך 16.12.2015, וכן מועדי הוכחות לתאריכים 02.05.2016, 04.05.2016, 16.05.2016, ו-18.05.2016. בנוסף, בית המשפט המחוזי הנכבד הורה לבא-כוח המשיב למסור מיהם העדים שהוא מוכן לוותר על שמיעתם.

15. בתאריך 16.12.2015 התקיים דיון מקדמי בעניינו של המשיב ובא-כוחו הודיע על העדים שחקירתם אינה נחוצה ואשר ניתן יהיה להסתפק בהגשת הודעותיהם. באי-כוח הצדדים הוסיפו עוד כי לשיטתם ניהול התיק בסד הזמנים שנקבע הינו אפשרי, וכי נותרו עוד 15 עדים לשמיעה בבית המשפט.

16. בתאריך 02.05.2016 התקיים דיון הוכחות ראשון בו העידה המתלוננת. בתאריך 04.05.2016 העידו ארבעה עדי תביעה, ובתאריך 09.05.2016 העידו שמונה עדי תביעה נוספים.

17. בתאריך 16.05.2016 הסתיימה פרשת התביעה עם עדותו של עד התביעה האחרון, ומיד לאחריה החלה פרשת ההגנה, במסגרתה העיד המשיב וכן שלושה עדי הגנה נוספים. נוכח סיום שמיעת הראיות, בית המשפט המחוזי הנכבד ביטל את מועד ההוכחות שנקבע לתאריך 18.05.2016, וקבע מועד לשמיעת סיכומי הצדדים בעל-פה לתאריך 26.06.2016. מועד זה נדחה בהסכמת הצדדים, ולפיכך סיכומי הצדדים נשמעו בתאריך 14.07.2016. בתום שמיעת סיכומי הצדדים, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי שימוע הכרעת הדין יערך בתאריך 05.09.2016.

הבקשה להארכת מעצרם של המשיבים וטענות הצדדים בדיון

18. לטענת המבקשת, המעשים המיוחסים למשיבים, ונסיבות ביצועם, כפי שהם נלמדים מכתב האישום, ובעיקר מהמתואר באישום הראשון, מלמדים על מסוכנותו הגבוהה של המשיב כלפי המתלוננת בפרט, וכלפי הציבור בכלל, באם ישוחרר. המבקשת מטעימה, כי קיים חשש כי המשיב ינסה לחמוק מאימת הדין וזאת לנוכח העונש הצפוי לו בתיק באם יורשע. נוכח האמור, המבקשת סבורה כי אין חלופת מעצר בנסיבות העניין שיש בה כדי להפיג את המסוכנות הנשקפת מן המשיבה. בנוסף נטען, כי התיק מתנהל בקצב מיטבי ומצוי לקראת סיום.

19. בא-כוח המשיב טען מנגד כי בית משפט המחוזי הנכבד נפל לכלל שגגה, בקובעו כי קיימות בעניינו

ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, ומשכך הכף נוטה לעבר שחרורו של המשיב לחלופת מעצר.

דין והכרעה

20. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף אליה ושמיעת עמדת באי-כוח הצדדים - הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים נוספים - להתקבל. טעמי לכך יובאו בתמציתיות מיד בסמוך.

21. הלכה היא כי במסגרתו של הליך להארכת המעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, יש לאזן בין זכותו של הנאשם לחירות (לאור חזקת החפות ממנה הוא נהנה עד הכרעת דין מרשיעה ככל שזו ניתנת), לבין האינטרס להבטחת שלום הציבור ובטחונו, ולהגנה על תקינותו של ההליך המשפטי (ראו: בש"פ 6581/14 מדינת ישראל נ' מונדר (02.11.2014); בש"פ 2848/15 מדינת ישראל נ' זונשוילי (26.01.2015); בש"פ מדינת ישראל נ' מונה (07.05.2015) (להלן: עניין מונה)).

22. בעת מלאכת האיזון - על בית המשפט להתחשב במגוון שיקולים: מחד גיסא, יש להביא בחשבון את המסוכנות הנשקפת מהנאשם, כפי שזו נלמדת מהעבירות המיוחסות לו והמנויות בכתב האישום ונסיבות ביצוען; את עברו הפלילי; את גילו של הנאשם, וכן, את מידת החשש מפני האפשרות לשיבוש הליכי המשפט, או להימלטותו של הנאשם מן הדין. מאידך גיסא, יש להתחשב בעוצמת הפגיעה בחירותו של הנאשם - המושפעת ממשך התקופה בה הוא מצוי במעצר, ומקצב התקדמות ההליכים המשפטיים בעניינו. בהקשר זה נקבע, כי ככל שקצב התנהלות ההליכים אינו מספק, כך תנוע המוטלת לעבר זכותו של הנאשם לחירות, ותגבר הנטייה לשחררו לחלופת מעצר (ראו: בש"פ 7876/12 מדינת ישראל נ' רוני (29.11.2012); בש"פ 2105/14 מדינת ישראל נ' אגדה (01.04.2014); עניין מונה).

23. אכן, ככלל, עוצמתן של הראיות משליכה לכאורה על תקפותה של עילת המעצר, ומכאן גם שהיא משליכה על הנכונות לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר (בש"פ 3138/05 חסיד נ' מדינת ישראל (03.05.2005); בש"פ 7514/10 מדינת ישראל נ' לוונטר (02.11.2010)). עם זאת, טענתו של המשיב לפיה בית המשפט המחוזי הנכבד שגה בקובעו כי קיימות בעניינו ראיות לכאורה להוכחת אשמתו - נטענה בעלמא, וסבורני כי יש להותיר איפוא סוגיה זו, בשלב זה, לביור במשפט עצמו, אשר עומד כעת ממילא בשלבי סיום.

24. בענייננו, העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום, ובעיקר במסגרת האישום הראשון, ונסיבות ביצוען - מלמדות על מסוכנות רבה, והן מקימות עילת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים. זאת שכן על פי הנתען באישום הראשון - המשיב ניסה לרצוח את מי שהיתה בת זוגו, באלימות רבה ובליווי נשק קר. המעשים המיוחסים למשיב מעוררים חשש ממשי כי שחרורו עלול לסכן את המתלוננת בפרט, והתנהגותו האלימה, מלמדת גם על מסוכנות כלפי כלל הציבור. מעבר למסוכנות הרבה הנשקפת מן המשיב, קיים אף חשש להימלטות מן הדין וזאת לנוכח העונש לו הוא צפוי, באם יורשע.

25. מן העבר השני, יש לשקול את התמשכות ההליכים במשפטו של המשיב. במקרה דנן, אמנם חלפו תשעה

חודשים מאז מעצרו של המשיב, ואולם קצב התקדמות הדיונים בתיק העיקרי היה בהחלט מניח את הדעת.

26. נוכח האמור לעיל ולאחר שנתתי דעתי לטענות באי-כוח הצדדים, ובחנתי את מכלול השיקולים הצריכים לעניין, הגעתי לכלל מסקנה, כי אין מקום להורות על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר. מדובר באישומים חמורים, המעידים על רמת מסוכנות גבוהה, ולא מצאתי בטענות המשיב כל הצדקה להורות, בנסיבות, על שחרורו ממעצר.

27. אשר על כן – דין הבקשה להתקבל. מעצרו של המשיב מוארך בזאת בתשעים ימים נוספים, שימנו מתאריך 08.06.2016, או עד למתן פסק דין ב-תפ"ח 14633-09-15, לפי המוקדם.

ניתנה היום, י"ח בתמוז התשע"ו (24.07.2016).

ש ו פ ט